

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/200/2017
Identifikačné číslo spisu: 4613203959
Dátum vydania rozhodnutia: 13.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4613203959.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. Z., bývajúceho v R.E., Z..B. C. Č.. XXXX/XX, podnikajúceho pod obchodným menom A. Z.P. O.-M., K. Z. S. Q., C. Č.. XX, P.: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. Rastislavom Zimmermannom, advokátom so sídlom v Bratislave, Pribišova č. 2, proti žalovanému B. Č., bývajúcemu v R.. Z..B. C. Č.. XXXX/XX, podnikajúceho pod obchodným menom B. Č., K. Z. S. N. R., Z.. B. C. Č.. XXXX/XX, P.: XX XXX XXX, zastúpenému Pavlom Trnkom, advokátom so sídlom v Bánovciach nad Bebravou, Novomeského č. 1322/16a, o zaplatenie 16.572,67 € s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. februára 2017 sp. zn. 25 Co 73/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 7. decembra 2015 č.k. 5 C 344/2013-201 uložil žalovanému povinnosť v lehote 3 dní zaplatiť žalobcovi sumu 4.400,- eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 18. marca 2012 a nahradiť mu trovy konania; vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodol tak po zistení, že žalobca ako prenajímateľ a žalovaný ako nájomca ako živnostníci (podnikatelia) uzavreli 1. mája 2010 nájomnú zmluvu, predmetom ktorej bol nájom zariadených priestorov v budove reštaurácie Š. N. R., K. Č.. X, časť prevádzky kaviarne. Nájomná zmluva bola uzavretá na dobu určitú do 1. mája 2017, nájomné bolo dohodnuté mesačne vo výške 1.100,- €, ročne vo výške 13.200,- €, splatné mesačne do 6. dňa v mesiaci. Nájomca sa ďalej zaviazal umiestniť do priestorov herne hracie automaty a podobné zariadenia na vykonávanie hazardných hier a rozdelenie výnosu z tejto činnosti si prenajímateľ a nájomca dohodli tak, že prenajímateľ sa bude podieľať na výnose v podiele jednej tretiny a nájomca v podiele dvoch tretín s tým, že prevádzkové náklady, a to spotrebu elektrickej energie, plynu, vodné a stočné, odvoz odpadu, televízny a satelitný signál, internet, daň z nehnuteľnosti hradí v plnej výške prenajímateľ. Nájomná zmluva bola ukončená na základe Dohody o ukončení nájomnej zmluvy zo 17. marca 2012 a zároveň sa zmluvné strany dohodli na výške vzájomných záväzkov a pohľadávok (špecifikovaných v

dohode) ku dňu 17. marca 2012 v sume 16.572,67 €. Súd prvej inštancie po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 6 ods. 1 zákona číslo 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 2, § 261 ods. 1, § 265, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a považoval za dôvodný len nárok žalobcu na zaplatenie sumy 4.400,- € z titulu neuhradeného nájomného za obdobie apríl až jún 2011 (3.300,- €) a február 2012 (1.100,- €). Súd prvej inštancie neuznal žalobcom uplatnený nárok, týkajúci sa jeho podielu na zisku z hracích automatov umiestnených na prevádzke v priestoroch prenajatých žalovanému tak, ako sa na tom dohodli v nájomnej zmluve. Aj keď toto zmluvné dojednanie je v zmluve o prenechaní nebytových priestorov, ide o samostatný a úplne odlišný právny vzťah účastníkov. Obaja účastníci sú podnikatelia a tento ich právny vzťah je obchodnoprávny vzťah, ktorý sa riadi iným právnym režimom, ako vzťah o podnájme nebytových priestorov. Ide o vzťah, ktorý sa posudzuje podľa Obchodného zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že táto časť záväzkov medzi stranami sporu sa netýkala žiadnej podnikateľskej činnosti žalobcu, keďže žalobca nemal žiadny vzťah k hracím automatom, ktoré boli prevádzkované žalovaným a jeho vzťah so žalovaným bol založený výlučne na nájomnom vzťahu, z ktorého dôvodu zo strany žalobcu nedochádzalo k žiadnemu plneniu, ktoré by bolo plnením v rámci jeho podnikateľskej obchodnej činnosti. Navyše takýto výkon práva v zmysle záväzku, ktorý nepochybne podpísali obaja účastníci a je uvedený v predmetnej zmluve, je aj v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a preto nemôže požívať právnu ochranu. Proti výroku rozsudku o zamietnutí žaloby vo zvyšku podal žalobca odvolanie.

2. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 15. februára 2017 sp. zn. 25 Co 73/2016 v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaný je povinný v lehote 3 dní zaplatiť žalobcovi sumu 12.172,67 € s 9 % úrokom z omeškania zo sumy 2.898,29 € od 1. januára 2011 do zaplatenia, zo sumy od 8.132,15 € od 1. januára 2012 do zaplatenia a zo sumy 1.142,23 € od 18. marca 2012 do zaplatenia. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie ohľadne tej časti nájomnej zmluvy týkajúcej sa záväzku žalovaného umiestniť v prenajatých priestoroch hracie automaty a zariadenia na vykonávanie hazardných hier a rozdelenia výnosu zisku z týchto hazardných hier medzi prenajímateľom priestorov a nájomcom, podľa ktorého posudzoval tento vzťah podľa § 261 Obchodného zákonníka a pre jeho neurčitosť ho vyhlásil za neplatne uzavretý z dôvodu, že táto časť záväzkov medzi stranami sporu sa netýka žiadnej podnikateľskej činnosti žalobcu, keďže žalobca nemal žiadny vzťah k hracím automatom, ktoré boli prevádzkované žalovaným. Podľa odvolacieho súdu v tejto časti nájomnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu došlo k uzavretiu samostatného záväzku, ktorý vzhľadom k tomu, že obaja účastníci zmluvy boli podnikatelia, je obchodnoprávnym záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Obchodné vzťahy sú založené na princípe zmluvnej voľnosti a účastníci zmluvy si môžu medzi sebou dohodnúť akýkoľvek zmluvný vzťah, resp. zmluvnú podmienku, ktorá neodporuje zákonu, nie je v rozpore so zákonom a nejde o nedovolené podnikania. Podnikatelia môžu v zmysle § 261 Obchodného zákonníka uzavrieť akúkoľvek zmluvu, ktorá si pre platnosť vyžaduje okrem splnenia základných náležitostí i presne vymedzený predmet záväzkov. Odvolací súd mal preukázané, že zmluvné dojednanie, týkajúce sa rozdelenia výnosov z hracích automatov, bolo medzi zmluvnými stranami dojednané platne, a preto bol žalovaný povinný platiť žalobcovi dohodnuté výnosy z prevádzky hracích automatov a ak tak neplnil, porušil tým svoju zmluvnú povinnosť. Vzhľadom na uvedené odvolací súd zmenil v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalovaného na zaplatenie 12.172,67 €. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 396 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný s tým, že: a/ súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], b/ napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP) a na odôvodnenie tohto dovolacieho dôvodu uviedol rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 27. apríla 2015 sp.zn. 3 MCdo 40/2012. Podľa názoru dovolateľa je rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné, založené na nedostatočných skutkových zisteniach a

ich nesprávnom právnom posúdení. Ďalej uviedol, že najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 3 MCdo 40/2012 uvádza, že pre posúdenie, či daný právny vzťah treba posúdiť podľa ustanovení Obchodného zákonníka, je predovšetkým rozhodujúce, či ide o obchodné vzťahy podľa Obchodného zákonníka, ktorých definícia nepriamo vyplýva z § 261 Obchodného zákonníka - musí ísť o vzťah medzi podnikateľmi a musí sa týkať ich podnikateľskej činnosti, pričom sa vyžaduje kumulatívne naplnenie oboch uvedených predpokladov. V tomto smere vytýkal odvolaciemu súdu, že pre záver o existencii obchodného záväzkového vzťahu medzi stranami sporu vôbec neskúmal, či ide o záväzkový vzťah, ktorý sa týka ich podnikateľskej činnosti, pričom trval na tom, že predmetný zmluvný záväzok s podnikateľskou činnosťou žalobcu nesúvisí. Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

7. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

7.1. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.2. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8.2. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol

spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu.

9. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že žalovaný vyvodzuje jeho prípustnosť z toho, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je (ako uvádza) nedostatočne odôvodnený. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola ale už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu (než je zmätočnosť), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K rovnakému záveru dospelo neskôr tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia CSP), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne.

9.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003).

9.2. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nedôvodná je preto argumentácia žalovaného, podľa ktorej je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

10. Obdobne ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

11. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je tiež nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993.

12. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie v časti, v ktorej sa namieta existencia procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, nie je dôvodné.

13. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP tvrdiac, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky, či pri posudzovaní charakteru vzťahu ako obchodného musia byť kumulatívne splnené dva predpoklady, a to že ide o vzťah medzi podnikateľmi a musí sa týkať ich podnikateľskej činnosti, odklonil od právnych záverov, ku ktorým dospela ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu. Odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu odôvodňuje žalovaný poukázaním na rozhodnutie najvyššieho súdu z 27. apríla 2015 sp.zn. 3 MCdo 40/2012.

14. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne len otázka právna (nie skutková otázka). Zo

zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 207/2017, 5 Cdo 84/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 221/2017).

15. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ [vyjadrenej najmä v rozhodnutiach alebo stanoviskách najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ale tiež opakovane vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu nespochybnili názory obsiahnuté v rozhodnutí dosiaľ nepublikovanom (3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 129/2017, 8 Cdo 33/2017)].

16. V žalovanom označenom rozhodnutí najvyššieho súdu z 27. apríla 2015 sp.zn. 3 MCdo 40/2012 týkajúcom sa otázky premlčania nároku na náhradu škody vzniknutej zo vzťahu z verejnej súťaže je uvedené, že „Pre vzťahy, ktoré sú upravené Obchodným zákonníkom je typické, že ide o vzťahy podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním, vrátane tzv. absolútnych obchodov vymedzených v § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka. Okrem toho § 262 ods. 3 Obchodného zákonníka umožňuje, aby si zmluvné strany (bez zreteľa na ich charakter) dohodli, že ich vzťahy sa budú riadiť Obchodným zákonníkom, a to bez ohľadu na to, či ich zmluvné vzťahy typologicky inak zodpovedajú vzťahom upraveným v Obchodnom zákonníku“, ďalej „Čo sa považuje za obchodný vzťah však Obchodný zákonník *expressis verbis* nedefinuje. Nepriamo to však vyplýva z ustanovenia § 261 Obchodného zákonníka v súvislosti s určením, čo je predmetom úpravy záväzkových (obchodných) vzťahov. Podľa ods. 1 tohto ustanovenia táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Vyžaduje sa však kumulatívne naplnenie oboch uvedených predpokladov.“

16.1. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu sa odvolací súd právnymi závermi, na ktorých založil svoje rozhodnutie, neodklonil od právnych záverov vyjadrených najvyšším súdom v rozhodnutí sp. zn. 3MCdo 40/2012. Aj odvolací súd, ako to vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku (bod 14.), za obchodnoprávny záväzkový vzťah považoval vzťah medzi podnikateľmi, pokiaľ sa týka ich podnikateľskej činnosti a z tohto pohľadu aj posudzoval a hodnotil záväzkový vzťah účastníkom v danom spore a na tom základe typ zmluvy účastníkmi uzavretej, splnenia jej zákonných náležitostí, a zdôraznil, že obchodné vzťahy sú založené na princípe zmluvnej voľnosti medzi zmluvnými stranami.

16.2. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na spochybnení predpokladov, ktoré sú nevyhnuté pre posúdenie právneho vzťahu ako obchodného, ktorý sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a svojou interpretáciou pojmu „obchodný vzťah“ sa neodklonil od právnych záverov vyjadrených vo vyššie spomenutom rozhodnutí najvyššieho súdu.

16.3. Dovolací súd pripomína, že pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nemôže posudzovať správnosť skutkových zistení súdov alebo výsledok hodnotenia, resp. nevyhodnotenia dôkazov, premietajúci sa do skutkových zistení súdu. Dovolateľ si námietkami nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho vyhodnotenia dôkazov dostatočne neuvedomuje procesné dopady a súvislosti toho, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia nie je spôsobilé založiť tvrdenie dovolateľa, že prípadne pri inom zistení rozhodujúcich skutkových okolností súdom by právne závery, na ktorých spočíva napadnuté rozhodnutie, boli odlišné. Dovolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

17. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nevyplýva.

18. Najvyšší súd z týchto dôvodov dovolanie žalovaného, prípustnosť ktorého nevyplýva z § 420 písm. f/ CSP ani z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.